

◀ دَرکِ کَرْدِنِه مَحَبَّتِ خُدا نِسَوَتِ وِ شِمَا ▶

وِ وِ نَوُبُ

دوِ سِ شُو

دَارِم

جَوِیسِ مایِر

« دَرکِ کَرْدَنِهِ مُحِبَّتِ خُدا نِسْوَتِ وِ شِما »

وِ وِ نَوُبُ
دوِ سِشُو
دَارِم

جَوِیسِ مایِر

Tell Them I Love Them, by Joyce Meyer, Northern Luri

© 2025 by Joyce Meyer

Missouri 63026

وونو ب دوسشو دارم، جويس ماير، لُرى شِمالى

© ۲۰۲۵ جويس ماير

سیاهه

- پیشکی ۵
۱. خدا شیمانِه دوس داره! ۷
۲. یعنی و قد کافی خوئم؟ ۱۳
۳. مُحَبَّت په رابطهآ ۱۹
۴. مُحَبَّت، توکل و ایمو ۲۵
۵. راها بیئِه ډ زَلَه ۳۱
۶. مُحَبَّت ری و زیاد بیئَمَنَه ۳۷
۷. مُحَبَّت خدا شیمانِه عَوْض می‌گه ۴۱
- دعا نجات ۴۵
- ډ باره نویسنَه ۴۷

پیشگی

وِ اتقاتِ مه آیم یا بیشتر دِ هر چی ئی وِ یه مکاشفه شخصی دِ مُحبتِ خدا هُوجه دارن. ایی مکاشفه تُونه پی ئی سی یه زینه ئی پیروز با که هر آیم مسیحی بایس وه نه داشتوئه. ایما سی فْهیم محبتِ خدا وِ «دانش» هُوجه ناریم؛ بلکم وِ یه مکاشفه قلبی هُوجه داریم. تنیا روح القدس تُونه وَه نه وِ ایما بَنه وِ زمونی ایی اتفاقِ مِفْتَه که وِ ری محبتِ خدا تمرکز بکیم محبتِ او نه دِ زنه ئی یامو سیل بکیم وِ ایی مکاشفه نه دِ ره گُوم نیسنه بیئنه او وُ دِ دِ عایامو باحایم.

قبول کردنه ایی حقیقت که خدا جاهانِ نه اَوْقه دوس داشت که عیسی نه کلِ کِرد تا سی گُنه یا گِردِ مردم بمیره، کار خیلی آسونی آ. اما ایی باور که خدا شما نه اَوْقه دوس داشت که بایس عیسی نه کلِ می کِرد تا سی شما وِ تنیا هه سی شما بمیره، حتی آر تنیا کسی بی ئیت که وِ ری زنی زینه ئی می کردیت، یه تیکلونجه ایی سخت آ. مه دِما یِکه سی سال یا سال یه مسیحی ناامید بیئم، بِنّا وِ وه نیام تا محبتِ خدا نه بَفْهیم. خدا توسط روح القدس وِ جور خیلی بلاجی ئی محبتِ نِسّه نسوّت وِ مه دیاری کرد. ایی مکاشفه، گِرد زنه ئیمه دِ وَر گِرت وِ رابطم وِ او تموم کمال عوض بی.

وِ اتقاتِ مه، او چی ئی که دِ ایی کِتو موحونیت فْهیم تازه ئی دِ محبتِ خدا وِ

شما نِه نشو مِئِه. هِه وِ چنی هَم مِه باور دارم تشنه ئی تازه ئی سی داشته ائی
مکاشفه شخصی وِ شما مِئِه. دِلگوئی ئو مِئِم کِتوَنه یواش یواش هِه جورِ یِه
کِتو درسی بُحونیت وِ وِری آیه یایی که ها دِش سیفا بکیت وِ دِما وِه یِه باوری
پیا می کیت که دِ صَفَه یا دِما ئی ونوَنه بیشترِ روشه می کیم..

مِه وا اُفتایه ئی ائی کِتو نِه وِ شما پیشکش میکم وِ دُونم که بدون خدا
هیچم، وِ ائی مکاشفه وِ فهِم دِ دمحبّت خدا بدون فیض او ممکن نوی.

فصل اول

خدا شمانه دوس داره!

«سی یکه خدا جاهانه ایقه محبت کرد که گر یگونه خوشه ده تا هر گه و او ایمو بیاره هلاک نوئه، بلیکم حیات ابدی پیا بگه»

— یوحنا ۳: ۱۶

خدا یه هوزهرات می حاس، هه سی یه ایما نه آفری تا بچونه او بایم. او نمی حا ایما هه چی بچونه گچک رفتار بکیم بلیکم می حا رفتار ایما هه جور دُختر و گُریا خدا با. او می حا تا و او متکی بایم. تَکمو و او با. توکلیمو و او با، او نه دوس داشتوئیم و بئیلیم تا او هم ایما نه دوس داشتوئه. خدا د ایما می حا تا توکلیمو و او با و هه که هوجه ئی داریم و او بلالکیم. هه و چنی او می حا و هر کوم د ایما شخصا رابطه داشتوئه. بُری د ایما او آیه نه که د بالا گُتس و معنی خیلی کلی می قَمیم و وا خومو فکر می کیم:

«آ، مه دُونم که عیسی و سَنه جاهان، جُونه خوشه ده.»

اما «جاهان» تنیا وِ معنی دَسَه خِیلی گِپی دِ آیِم یا که عِیسی وِ
 سُنَه ونو جُونِشَه دَه نی؛ او وِ سُنَه هر کوم دِ ایما جُونِشَه دَه.
 او وِ سُنَه شَخص شِما جُو دَه! آر شِما تَنیا آیِمی بی ثِیت که دِ
 ایی جَاهان زِنه ئی می کرد، او تَنیا وِ سُنَه شِما جُونِشَه می دَه. او وِ
 سُنَه شَخص شِما او هَمه درد وِ رَنج نِه تَأو آورد. او وِ سُنَه شِما
 مرد! خدا شِما نِه خِیلی دوس داره. او شِما نِه وا محبَتی ازلی
 دوس داره. «ارمیا ۳۱ : ۳»

یِه رو دِ حال رانندِیِی خدا وا قَلبم قصه کِرد و گُت: «جویس تو هه چی
 گلاره چشم سِیم سِتینی.» آزعی شِیطو اوما وامی وُگُت: «خو، یعنی یِه قورِتی
 نی؟ گِمو می کی تو کی ئی؟» پ وِ اخوم گُتیم: «اوه، مِه نبایس چنی فکر می کِردم!»
 هر زِگائی قبول کِردنِه یِه که ایما آیِم خاصِی هِسیم، و هر گُوم عطا یا، قوه یا،
 و استعداد یا بی نظیری داریم، سخت موئِه. اما حقیقت یِنَه آ که هر کوم دِ
 ایما شَخصِیتی خاص وِ بی نظیریم که توسط بُوآ آسمونیمو آفریه بی ئیمِه.
 خدا جور و اجوری نِه دوس داره و زوتا آر وا گسونی که می شناسیم فرق داریم،
 نبایس جِس گنی داشتوئیم. هه که دِ باره او چی ئی که خدا وا قَلبم قصه کِردی
 سیفا می کِردم، تصویر زنی نِه دیئِم که دِ دِکونه میوه فِروشی دِ لاریگه جَعوَه
 سیویا ایسا یِه. او سیلی وِ سیویا مَوْنَه وِ سیوی نِه که بیتر دِ هَمَه آ، پیا میکِه و
 اوسه دِ سِشَه والا وِه دراز میکِه و وِه نِه ورمیاره. پ قَمِسم که پیغوم خدا وِ
 ایی معنی آ که مِه هَم سی او جور هه او «سیو» هِسم که دِ هَمه بیتر. مِه ا و
 سیو خاص هِسم. دِ ظاهر گاس ایی موضوع دُرس وِ نظر نیا اما دِ واقع خدا وِ
 هر کوم دِ ایما چنی سیل میکِه. الوت منظورم یِه نی که خدا وِ شِما مَوْنَه شِما
 شَخص کاملی هِست

و باقی چنی نیسن، بلکه خدا می‌ها و ایما بُڼه که هر کوم د ایما په موجود بی‌نظیر و خاصیم. ایا موضوع د کوم او نیسټه بیڼه و ایا کوم سی گرد ایمانه. شما گلاره چشم خدائیت. مه نټونسیم او چی ئی نه که خدا می‌حاس وم بُڼه، قبول بکم و و سټه داشتینه چنی طرز فکر خوئی دباره خوم، جس تصقیر می‌کردم. چن رو دش رت، کټو مقدس نه واز کردم و چشم اُفتا و آیه هشت د مزمور ۷۱: «مه نه هه چی گلاره چش خوت نیڼه دار؛ و د سا بالیات قایم ک». وا خوم گټیم: «اوه، چنی خوا! پ مه د راسی هه چی گلاره چش خدائیم.» سی مدت زمونه زیادی هه که دپی باره سیفا می‌کردم، جس خاصی وم دس می ده.

د دل گرد آیم یا، شوق خیلی زیادی ها و دوس داشته بیڼه. خدا ایما نه و ایا شکل آفریه بُری و شری د آیم یا، هان وپی باورکه خدا جاهان نه دوس داره و هه چنی دوتن خدا عیسی نه هم دوس داره، اما سیښو باوریه که خدا ونونه شخصا دوس داره، سخته. اما کوم خدا یای مڼه خدا هه اوقه ایما نه دوس داره که عیسی نه دوس داره: «سی ټیکه بوه، گر نه دوس دازه و هر چیئی که می‌که وش نشو می‌ته. و کاریا گپتر د یه هم وش نشو می‌ته تا بلاچیئو بیا.» (یوحنا ۵: ۲۰)

خدا دیچه چنی مڼه: «مه گرد ای کاریا گپ نه د طریق عیسی می‌کم، و کاریا گپتر د یه هم می‌کم تا شما نه و شوق بیارم.» (نویسنه روشه می‌که). خدا می‌ها ایما نه د ایی ره بیارم و شوق تا باعث شای و کشفمو بوڼه.

ایما ایا آیه یا کټو مقدس نه موحونیم، اما بیشتر موقع یا حواسمو و کار خدا که می‌حاسی ایما و توسط ایما انجوم بڼه، نی. خدا می‌ها کاریا خیلی گپی نه که توسط عیسی انجوم مڼه، بیټینیم و اوسه باور بکیم که او هه و چنی

قصت داره کاریا گپتری نِه دِ طریق ایما انجوم بَنَه: « وِ راسی وِ شِما مُوئِم، وَه کِه وِ مِه ایْمو داشتوئَه، او هَم کارِیائی نِه کِه مِه می کِم، می گِه، وَ حتی کارِیائی گپتر دِ وَه می گِه، سی یکه مِه می رِم وِ تِه بُوَه.» (یوحنا ۱۴ : ۱۲)

خدا هر رو سی آیمیا کاریا خیلی گپی انجوم مِئَه سی یکه ونو نِه دوس داره، اما ونو وِیرِشُو وِ ای چِیا نی وِ حتی نتوئن وَه نِه تشخیص بِنَن. هر رو کِه آفتو می زِنَه، سی مِه وِ سی شما می زِنَه. گل یا رنگ وِرنِگ وِ نازار سی خوشال کردِنه ایما واز موئِن.

ای جاها نی کِه خدا سی ایما دُرس کِرد، وِ جوری عجیو قشنگه؛ جایی آ کِه دِ وَه مالگه داریم وِ کُف می کیم. دِ پیدایش فصل یِک مِئِی نیم خدا وِ انسان اقتدار دَه وِ وِش اجازه دَه تا دِ گرد چیا زمی سی خدمت خدا وِ انسان وی کار بِنِیره. هه کِه بارو دِ موسِمِش وِ برف دِ موسِمِش میواره، سی شما میواره. خداوند، گومیا شما نِه قرص کرده وِ هه پِیرَه وِیرِش ها وِ شما.

دِ کِتو تثنیه باب ۷ آیه ۹ چنی اوما یَه: «پ دِونسوئیت یهوه خدای شما، اوئَه خدا، خدای بفادار کِه عَت وِ دوس داشتِنه خوشه وا ونو کِه او نِه دوس دارن وِ هُدیابَه وِ جا میارن، تا هزار پِشت نِیه میاره.

محبت خدا وِ ایما ابدی وِ بی قید وِ شرط آ. بُری دِ ایما گمو می کیم کِه وا خبطیا وِ تصقیریا مِو خدا نِه شَگت کردیمَه، اما خدا دِ ایما شَگت نموئَه. نتونیم کاری بکیم کِه خدا دِ ایما نِه دوس ناآشتوئَه. محبت کاری نی کِه خدا بَکِه؛ بلکم او خوش محبت آ آر گمو میکیت آیم گنی سی دوست داشته ببِئَه توسط خدائیت؛ کامل هایت دِ اشتباه. هیچ چاهی سی خدا اوقَه قیل نی کِه دِ سِش وِش نَرَسَه وِ نتونه شما نِه دِ وَه بَگَشَه وِ دَر. خدا سی دِ سَر تازه کردنه شما برنامه داره. خدا نه تنیا گَنهیا شما نِه اوسه کِه دِش می حایت مِئَه، بلکم

ونونه د ویر مورّه و هه و اوقه که مشرق د مغرب دیر آ، وه نه د شما دیر می که. (زبور ۱۰۳ : ۱۰-۱۴)

گاش بُئیت: «مه عیسی نه د قلب خوم قبول کردمه و او نه دوس دارم». اما سئوال مه دتو ینه آ: «چنی باور داریت که خدا شمانه هم دوس داره؟ مُحبت ابدی و بی قید و شرط خدا وایکه یه پیغوم ساده آ، اما هه او پیی آ که او بایس د زنه ئیتو بنیته تا د او طریق باقی چیا نه بقمیت. مه هام ویی باور که یه شروع روال شفا د زنه ئی ایمانه. مهم نی چه چیاپی یای گرتیته، چنی سخت حنیته و چنی د فتراق چیاپی مربوط و خدا بی ئیته، آر نتونیت قبول بکیت که او شمانه مُفت و بیشتر د چی ئی که شما گمو می کیت، دوس داره، نتونیت د رابطه تُو و او زیاد رُشت بکیت. ایما وه نه و واسطه ایمو د خدا و دس میاریم، اما هه ایی ایمو توسط محبت کار میکه. (غلاطیان ۵: ۶). پ تا زمو نی که محبت خدا نه قبول نکیم، نتونیم چی ئی هنی نه بییریم هه چنی دوس داشتینه خدا ایما نه قوه دار می که تا بی یکه زله مو رُته، زنه ئی بکیم (اول یوحنا ۴ : ۱۸) که سی کئف کرده د زنه ئی و رُسه و سر منزل، چی حیاتی آ. یعنی می حایت ایی محبت نه بییریت؟ ایی دوس داشتیه سی فروش نی و نتونیت و جال کاریا خوئو وه نه بخریت..... تنیا کاری که تونیت بکیت یه آ که وه نه قبول بکیت، قبول بکیت و تنیا قبول بکیت.

فصل دُئِم

يعنى و قد كافى خوئِم؟

«و اُميد اِيما نِه بور نِمى گه، سى يِكِه محبَت خدا تَوسِطِ روح القدس كِه و اِيما عطا بِي يِه، رِخْتَسَه دِ دِلْمُو، سى يِكِه زَمُونِى كِه اِيما هَنى دِرْمَنَه بِيئِيم، مَسِيح و مَوْقَع ش جُونِشِه نِئا سى بِي دِين يَا. سى يِكِه گم پيش ميا كِه يِكِي جُونِ خُوشَه سى اَيِم صالِحِي بَنَنَه، هَرچِن گاس يِكِي جَرأت بَكِه كِه جُونِ خُوشَه سى اَيِم خُوئِ بَنَه، اما خدا محبَتِ خُوشَه و اِيما چَنِ نِشُو دَه كِه هِه كِه اِيما هَنى گَنَه كار بِيئِيم، مَسِيح سى اِيما مُرد، پَس، دِ اوچَه كِه، اِيما ايسَه تَوسِطِ خِين او صالِح و حِسُو اُومايِمَه، چَنِ بيشتر تَوسِطِ او دِ غَضُو خدا نجات پيا مِي كِيم، سى يِكِه اَر اوسَه كِه وا خدا دُشِمَه بِيئِيم، و تَوسِطِ مَرگِ گُرش اِيما نِه وا خُوش صُول دَه، چَنِ بيشتر ايسَه كِه هَايم دِ صُول، تَوسِطِ حِيَاتِ او نجات پيا مِي كِيم.»

— روميان ۵ : ۵ - ۱۰

بُرى دِ اِيما تونيم باور بكيم كه خدا دوستمو داره اما تا زمونى كه خبطى دِ اِيما سر نَزَوِيَه. بيشتر ايم يا خودشونه دوس نارن، هه سى يِه گِمو مِي كن خدا هم نَتونه خيلى تحت تاثير ونو قرار بِي رَه. اما كلوم خدا مُئَه: «انسان كيه كه

دِ فِکَرش بای؟» (زبور ۸ : ۴)

ایما مخلوق یا خدا هِسیم وُ او ایمانه دوس داره، او بی هیچ دلیلی ایمانه دوس داره او محبت آ. (اول یوحنا ۴: ۱۶). او ایمانه دوس داره، سی یکه می‌ها ایمانه دوس داشتوئه.

خدا شما نه دوس داره، شما آیم سوائی هِسیت، وِ ایی معنی که آیم بی نظیر و خاصی هِسیت. قرار نی شما چی مه بایت و قرار هم نی مه چی شما بام. آر تقلا بکیت، چی په آیم هنی بایت وُ هه پِیره و باقی دِ قیاس کِرده بایت، موئیت وِ په بشر درمنه‌ئی. داشتنه چنی طرز فکری باعث موئه و شیطو ایی مجال نه بئیت تا و شما بُئه و قد کافی خو نیسیت. اما دِ چشم خدا موضوع مهم یه آکه نبایس وِ «قد کافی خو بایت.» عیسی دِ جال شما وِ «قد کافی خوا.» او تاونه گنه‌یا شما نه ده و مجازاتی که قابل وه بی‌ئیت نه ورداشت.

کِیتو مقدس مُئه آر عیسی اوقه شما نه دوس داشت که حاضر بی سی‌ئو بمیره، ایمدال که شما توسط خی‌نه او صالح وِ حسو اُمائیته، چنی بیشتر شما نه دوس داره؟ (رومیان ۵: ۸-۹).

او وِ قدی شما نه دوس داره که خبطیا هر رو شما نه میپوشته و دِ گرد ناراسی یا پاکتو می‌که دِ ایچه وِ مثالی روشه می‌کم که دِباره طرزفکر خدا نسوت وِ خبطیا و تصقیریا مو چطور فکر می‌کم. بچه سه یا چهار سالونی نه دِ نظر بئیریت که هه پِیره سیل می‌که وِ داآش که ها کاریا حونه‌نه می‌که. او اوقه داآش دوس داره که می‌ها ویه جوری وِش مهت بئه. پِ لیگه گچکه آوی ورمیاره و دِ غلط دِ جال پرو گرتگیری، وِ جومه نو داآش شیشه پنجره نه تمیس می‌که. او حسوئی پنجره نه پرو می‌کشه، دِماش قری دَسمال کِنارو

میاره و شیشه پنجره نه هُشک میکه.

الوت دَسِ آخر شیشه کثیف تر بیئه و دختر جومه نو داآشه خرو کرده. اما او میا وِتِ داآش وُ وا دنگِ بچونه و نازارش مُئه: «داآ، داآ، مه پنجره نه شُستم. مه سیت کار خوئی کِردمه. داآ دوست دارم!».

یه داآ مهربو وِ او چنی جئو مئه: «ا چنی کار خوئی کردی و وِ سُنّه مهتت دِ راسی دِتِ منمونم.» اوسه هه که او بچه سرگرم بازی بی، خروکاری او نه جبران میکه. اوسه، او نه تشویق میکه که گل هنی اول دِ داآش بپرسه که چه مهتی تُوئه انجوم بئه، و وش یای مئه که چطور او کارنه و درستی انجوم بئه. یه کاری آکه خدا وا ایما میکه. دِ حَقِ وُئو که خدا نه دوس دارن و طبقِ اراده خدا حَنّه بیئه، گِرد چیا وا یک سی خیر وُئو هان دِ کار. (رومیان ۸: ۲۸). آر و جور بتری که دونیت کاربا نه بکیت، تونیت اپی وعده نه هینه خوتو بکیت. آر دِ او باحایت، او تُوئه و می حا وِ شما دِ اپی ره مهت بئه. او شما نه و شبیه خوش می که، دِ جلال و جلالی بالا تر. (دُئم قرن تیان ۳: ۱۸) «سی یکه او گسی که خدا کل کرده، کُوم خدا نه اِعلوم می که، سی یکه خدا روح خُوشه وِ دِ معین وش عطا نمی که، بُوه، فکَرِ نه دوس دازه و همه چی نه سپرده وِ دَسِ او. (یوحنا ۳: ۳۴-۳۵)

یه رو دِ حال حَنّه اپی آیه، هه که فَمِسم خدا روحشه وِ قد تعیین بیئه ئی و ایما عطا نمیکه، دِ شای دِ پوسِ خوم نَمِیم. خدا تیکلونچه ئی دِ یه و تیکلونچه ئی دِ وه و ایما نمی ته. او خیلی دَسِ دلوار و قوه دار که خیلی بیشتر دِ او چیئی که ایما باحایم یا فکر شه بکیم، کار بگه. (افسیان ۳: ۲۰)

دِ تثنیه ۷: ۶-۷ خدا مُئه: «سی یکه شما سی بهوه خدا تُو قوم مقدسیت. او دِ مینه گرد قوم یا ری زمی، شما نه برگزی آتا قومی که گنج اوئه بایت، خداوند دِ

ای دل دِ شما نی و شما نه انتخاب نکرد که دِ باقی قومیا بیشتر بی‌ثیت، سی یکه شما دِ گرد قومیا کم شمارتر بی‌ثیت.» چه حقیقت عجیوی؛ خدا و ایما مُته: «دوست دارم، و تونه بی عیو و مقدس حنم تو بی نظیری. مه تونه برگزیم، نه و ای سُنه که خیلی خویی، بلکم تنیا و ای دلیل که دوست دارم.»

یعنی دونیت خدا ایمر و دِ شما می‌حاجه کاری بکیت؟ او می‌حاجه محبتشه قبول بکیت و دِ گله‌ئی کرده و خدا دس ورداریت. شما نتونیت خدا نه غافلگیر بکیت، سی یکه او همه چی نه دِباره شما دونه. او حتی دِ خبطیائی که دِ آینده ممکن آدِ رابطه‌تو و او بکیت و اخور آ مشکل خیلی گپ بیشتر ایما یه آ که خودمو نه دوس ناریم. ایما باور ناریم که خدا ایمانه دوس داره، و هه و ای سُنه گمو می‌کیم آیمیا هم ایما نه دوس نارن. ایما و خومو سیفا میکیم: «چطور موئه آ یکی مه نه دوست داشتوئه؟ مه آیم قابلی نیسم.» آر باور بکیت آیم گن و زرتلاق کنی هسیت، روز و روز رفتار شما موئه هه جور آیم یا زرتلاق که.

شما نتونیت بالاتر دِ او چی‌ئی که دِ فکر و قلب خوتو دِباره خودتو داریت، رفتار بکیت. دِ قدیم مشکل خیلی گپ مه یه بی که خومه دوس نداشتیم و بیشتر وخت خومه غرچ شبیه بیئه و کسی میکردم که گمو میکردم بایس بام. گمو میکردم زیاد چنه میزنم، پ تقلا میکردم بی کش بام. اما هه که بی کش بیئم، کز و پتری دیک مویئم و گرد می‌حاسن دونسوئن سی چی بی کش و کم چنه بیمه. اوسه و خوم میگتیم: «هه یه شما نیا بی‌ثیت که و مه می‌گنیت آیم چکودمی هسیم. تنیام بلیت. مه تنیا تقلا میکم بی کش بام!»

نتونم دقیق بُئم چن سال دِ چنی وضع حالی بیئم، هنی هم هِرزگائی و سُنه پُر چنه‌ئیم درگیر مشکل موئم. معمولا کسونی که دِ راسی پر چنه‌آن،

وا کسونی پیونی میکن که بی کش و کم چنه هیسن. دِ چنی حالتی، پرچنهئی شما بیشتر و چش میا و شیطو هم دِ ایی جریان استفاده میکه و هه یِسِرَه وه نه و ویرتو میاره. او سخت تقلا میکه تا شما جس گنه و محکومیت بکیت. حاس خدا ینه آ که شما دِ حس محکومیت راها بایت، اما یه و ایمو و جرات شما هُوَجَه داره. یعنی دونسیت هیچ گنهئی نی که خدا نتونسوئه شما نه و سَنَه و بَوَخِشَنَه؟ باور یه، که خدا حتی زمونی که کار خبطی کردیت هم دوسِ تُو داره، کمی سخت آ.

شیطو شمانه وا ایی فکریا که چنی آیم گنی هِسیت، عذو می نه. او و شما مُنَه: «تو هه ایسه ایی کار نه کردی. گمو میکی کیئی؟ خدا هیچ تونه برکت نِمَنَه، بایس بیتر دِ ینو کار میکردی. دَ نتونی سی باقی شاهد بفاداری بای. خدا نتونه تونه و کار بَوَرَه. او و دعایا تو جئو نِمَنَه. تو هیچ کاری نه دُرس انجوم نمئی!»

دِ ای زمون آ که بایس دل و جرات داشتوئیت و هیزِئیریت و بُوئیت: «بُوا مه گنه کردم و دِ تو میحام که مه نه بوخشی. مه وا اُفتایهئی و تیت اُومامه و میحام مه نه بوخشی!» و بیاری و ویر شیطو که عیسی کفاره گنهیا شمانه دَنَه آ و شما نه دِ قوه مرگ و محکومیت راها کرده. ایسه روئیت و دِ زنه ئیتو کئف بکیت، و خدا اطمینو بکیت و سی باقی هم برکت بایت.

اما ممکن آ وَا خوتو سیفا بکیت: «اما مه چنی و چنِ گل هه ایی کاریانه که دِ ری حماقته انجوم دمه!» مه هم چنی و چنِ گل ایی جور فکر کردم، تا یه که قصت کردم دس دِ محکوم کرده خوم وردارم. دِ واقع اوسه که دِ محکوم کردنه خودتو و سَنَه کاری که کردیته دس میکشیت، یه و شما مهت مَنَه تا دِ او کارنه نکیت. حس تصقیر و محکومیت شما نه غصه دار و کز میکه تا جایی که دَ نتونیت راها بایت.

ای وضع حال یا شما نه ضعیف میکه و باعث موئه و آسونی بفتیت د گُته. بایس دِل و جرات وِ غرَج بُئیت تا دِ جال محکومیت پیشکش بخشیئَه بیئِه خدا نه بُئیریت. بایس دِ ایمو رُشت بکیت و دِ محکومیت نه قبول نکیت. شیطو دِ ای وضع حال یا پِچ پِچ میکه: «یعنی منظورت یه آکه حتی دِ ایی مورد هم جس گنی ناری؟ تو بایس دس کم سی چن ساعتی هم که بیئَه جس گنی داشتوئی؟ دِ راسی کار گنی کردی!» او چیئی که شما بایس وِ او بُئیت یه ا- «نه، جس گنی نارم. مِه اصلاً نمیحام دِ ایی مورد جس گنی داشتوئم!» ممکن آ دِ شروع، ایی کار سیتو سخت با، اما دِما وه کم کم آسو موئه.

دِ کیتو اشعیا باب ۵۳، چنی مُئه که عیسی گُته یا و تصقیریا و خبطیا ایما نه گرت و خوش (که محکومیت ایما هم میرشه دِ وَر). شیطو نمی حا شما دِ محکومیت راها بایت.

سی چی؟ سی یکه آر شما خوتو نه محکوم بکیت، دِ نتونیت دِ دوس داشتینه خدا بر بُریت. حس محکومیت شما نه دِ خدا جگا می که و نِمئیلَه دِ حضور خدا کئف بکیت، و باعث موئه تمرکز تو دِ جال خدا وِ خود تو با.

دِ زیر بار محکومیت بیاییت و دَر وِ ایمو داشتوئیت اوسه که خدا مُئه فیض او سی پوشین گُته یا شما بس آ، کلومش راسه او شما نه دوست داره. فیض و بخشیش خدا، پیشکشی یایی آن سی شما. هه ایمر و ایی پیشکش یانه بیئیریت.

فصل سِئِم

مُحَبَّت يِه رَابَطَه آ

«پَ اِيما محبتي نِه كه خدا وُمو دَاَرَه اِشناختيمَه (فَمِسيمَه،
تشخيص دِئيمَه، واخوَر بيئيمَه) وَ دِش خاطر جمع ايم (پاَبَنيم،
ايمو وُ باور داريم). خدا محبت آ وَ كُسي كه ها دِ محبت، ها
دِ خدا وَ خدا ها دِ او.»

— اول يوحنا ۴: ۱۶

چطور موئه شما نِه نسوت و محبت خدا بيشتر و اخور كرد؟ مهم ني او
چنى شما نِه دوست داره، مهم يِه آكه آر دِ محبت او وِ خودتو و اخور نوئيت،
هيچ سودى سيتو ناره. هه كه يكي شما نِه خيلي محبت ميكه، حس خوِبي وِ
شما مئه. ابي حس دوس داشته بيئه، وِ شما اعتماد وِ نفس مئه. خدا شما نِه
دوس داره وُميحا تا ابي محبت نِه وِ شما نشو بئه، وُ دِ گِردمو دعوت ميكه تا
وَمين يِه رابطه خيلي قيل، صميمي وِ شخصي وا او بايم. خدا هم مي حا ايم
دِ گِرد كاريابي كه مي كيم، دِ او دعوت بكيم. خدا مي حا هه پِسرَه وا او گِب گُت
داشتوئيم، دُرس جور هه او رابطه ئي كه وا رفيقون نزيكمو داريم.
يعني وا خدا يِه رابطه واقعي وِ شخصي داريت؟ تنيا وِ بي سَنه كه خودتو

نِه مَسِيحِي دُونِيَت، وِ اِي مَعْنِي نِي كِه دِ يِه رَابَطَه خِيَلِي زِيَاد وُ قِيَمَتِي وِ خِيَلِي خَو وَا خُدا كُئِف مِي كِيَت.

مِه چَنِي چَن سال وِرَز يِكِه وِمِين يِه رَابَطَه وَا قِيعِي وَا خُدا بِيَام، يِه مَسِيحِي بِيئِم. يِكْشَنبِه يَا كَلِيْسَا مِيرْتَم وِ هِرْزْگَاهِي اَوچِه وِ طُور دِل خَوَائِي خُدْمَت مِي كِرْدَم، اَمَا حَقِيقَت يِه بِي كِه خُدا دِ مِينْجَا زِيَنه ئِي مِه نُوِي. مِه حَس پِيَك پَتِي بِيئِه وِ نَارِضَايَتِي مِي كِرْدَم.

اَمَا اِيْمَدَال، خُدا اَوَلِيْن چِي ئِيَه اَ كِه صُو كِه بِيَار مَوئَم وِش فِكْر مِيكَم وِ آخِرِي چِي ئِيَه اَ كِه شَو وِرَز يِكِه وِ بُحُوفَتِم دِبَارَه ش سِيْفَا مِيكَم. اِيْمَا دِ گِرْد رُوز وَا يَكْتَرِي رَفِيقِي دَارِيْم. چِيئِي نِي كِه بِيَشْتَر دِ خُدْمَت خُدا وِ رِضَا او بَا حَام. خُدا دِ مِينِه اِيْمَا يِه سِيْلَا پَتِي نِيَا يِه كِه تَنِيَا خُوش تُوْنَه وَه نِه پَر بَكِه.

هِيچ چِي ئِي هَنِي دِ زِيَنه ئِي كِه هَايَت وِ فِتْرَاقْش يَا شُوق وَه نِه دَارِيَت، نَتُونِه اِي سِيْلَا نِه پَر بَكِه. چَنِي دِ رَابَطَه تُو وَا خُدا جَدِيئِيَت؟ يِعْنِي مِي حَايَت خُدا وِ حَاْسَه شِه بَالَا تَر دِ گِرْد چِي يَا قَرَار بِيئِيَت؟ يِعْنِي تُونِيَت جُور پُولَس بُوئِيَت: «دِ اَوْنَه كِه اِيْمَا زِيَنه ئِي وِ حَرَكَت وِ هَسْتِي دَارِيْم» (كَارِيَا رَسُولِيَا ۱۷ : ۲۸)

خُدا شَمَا نِه دُوس دَاَرِه، شَمَا مَوْجُود بِي نَظِيرِي سِيْش هِسِيَت. او شَمَا نِه آفَرِيَه آ تَا وَاش رَفِيقِي دَاَشْتُوئِيَت. يِه گِپْتَرِيْن حَاْسَه او وِ ارَادَه كَامِل او سِي زِيَنه ئِي شَمَانِه. خُدا وَا شُرُوع هِر رُوز دِ قَلْب شَمَا پِچ مِيكِه: «شَقَقْ صُوت وِ خَيْر، دُوسِت دَارِم!»

آر تَا اِيْسَه دَنگ او نِه نَشْنَفْتِيَتِه، يِعْنِي حَاْضَرِيَت وَه نِه بَشْنُويَت وِ بَاوَر بَكِيَت؟ يِكِي دِ رَفِيقِيَام تَصْوِيرِي نِه مِي، كِه بُوَا آسْمُونِي شَفَق صَو اَوْسَه كِه آمَرِيكَايِي يَا دِ خُو وِرْمِيْسَن، مِيرْت وِ حَوْنَه شُو تَا وَا رِدْشُو رَفِيقِي دَاَشْتُوْنَه. او سِي خُوش يِه صَنْدَلِي مِئِشَت

و دور میز ناشتا و مینشِس. مردم بیار مویئن، میرتن و می اومان و دِ حونه می کِردن و دَر. ونو داشتن و خدا می گِین: «ا خدا بعدا میآیم. گِری هَنی بنشی هه اوچه دِما یِکه او کارنه کردم وات قِصَه میکم. ا خدا بعدا و تور فِیقی می کم کمی دیرتر!»

بی و آخر شو. خدا و اغم دِبار دِ او حونه کِرد و دَر، سی یکه هیچ که سی قصه کرده نیوما و تش. گِرد اوقه سرگرم کاریایی بیئن که و ظاهر مهم بی، که دِ وختی سی خدا نااِشتین.

اوقه زیاد سرگرم نوئیت که سی خدا وخت نااِشتوئیت. آر وخت دعا و قصه کرده و اونه ناریت، نشو مئه آیم خیلی شلوغی هِسیت. وختی نه قرار بُئیت تا و خدا بُوئیت که چنی دوسش داریت.

هه که که گِرد چی یا خلاص با هیچ چی غیر خدا نمیمونه و جا. و آر تا او موقع و او هیچ رابطه ای نااِشتیتَه، دِ سی بَرقرار کِردنه یِه رابطه تازه مجالی نی. بُوام و تازهئی مُرد، اما تونم و شای شاهدات بئم سه سال وِرز مُردنیش عیسی نه و عنوان نجات دهنده خوش قبول کرد. هر چن بُوام نجات نه گِرت و و آسمورت، اما کئف داشتنه یِه زینهئی غالو دِ خدا نه دِ دس ده.

او همیشه سی خوش زینهئی کرد. اجازه نئیت زنهئیتو و سَنه یِکه وخت خوتونه غرچ چیا بی هَمیت کِردیتَه، و ا پشیمونی خلاص با. وخت و زمو، پیشکشی قیمتی دِ لا خدا آ و بایس خیلی ویردارش بایم چطور دِ وه استفاده می کیم.

تونیت و راحتی بئینیت زمونی که سپری کِردیتَه، دِ ورنمی گِردَه. وخت نیایه و خدا پاداش خیلی گپی داره، دِ حالی که باقی چی یا دِ جال باها سنگینی که سیشو مئیم، اجر کمی دارن.

پیشناهاټ میکم په سال نه سی ای کار بیلیت و تنیا اجازه بیټیت خدا شما نه دوس داشتوئه. محبت خدا پُر بیئه، آرمی، شاپی و شوق نه سی زنه ئی یامو و پیشکش می یاره. تنیا بس آ آرمی داشتوئیت و جور بچونه خدا رفتار بکیت. دباره خدا بچونیت و تقلا بکیت بیتر اونه بشناسیت.

اول یوحنا ۴ : ۱۶ چنی مئه: «پ ایما محبتی نه که خدا وِمو دازه اشناختیمه (فمسیمه، تشخیص دئیمه، واخوَر بیئیمه) و دِش خاطر جمع ایم (پا بنیم، ایمو و باور داریم)

گاس اول صو جس نکیت که آیم دوس داشتنی هیسیت. بلکه اصلاً انرژی نااشتوئیت و سیتو آسوتر با که تا آخر شو خُلَقَتو گن با. اما تونیت وضع حال تونه وا گتینه قصه یا دل گوی ده و قصه یا ایمو عوض بکبت. وا دنگ بُنگ بُئیت:

«خدا مینه خیلی دوس دازه. مه جور گلاره چش خدا هسم، و او سیم نَشَخه یا خیلی خوئی داره!» آر د جال سختی و احساس یاتو، د باره خدا و گوم او قصه بکیت، تونیت گرد روز تونه عوض بکیت. فریشته یا و کوم خدا گوش مئن، نه و گله ئی یا و نیک ناله یا ایما.

بایس پسر ه و خوئو بُئیت و دونسوئیت که شما و محبت خدا پوشیسته. کتو مقدس مئه: «خدا تصویر شمانه و ری کف دسش کشیئه.» (اشعیا ۴۹ : ۱۶).

مه تونم خدانه بی نیم که مئه: «ونونه مئینیت؟ مه ونو قشنگ نیسن؟ مه خیلی دوس شو دارم. سیل بچونه م بکیت که هان د کف دسیام.» او تصویر شما نه و کف دسیاش کشیئه تا هه گراگر و ویر داشتوئه که شما نه دوس داره و و شوق آ و شما رفیقی داشتوئه.

هه گراگر خدانه شُکر بکیت و وا خدا رفیقی خیلی قیل و همیشهئی داشتوئیت. هرزگائی هُجه داریت سی گری دس دِ کار بکشیت، بفتیت ری زُونی یاتو و خدا نه شکر بکیت که اومایه و مین زنه ئیتو و وش بُئیت که چنی خو و بی نظیر آ. هرزگائی هُجه داریت سِتار تُو بئیره و خدا نه محبت بکیت.

دِ نومه اول یوحنا چنی موحونیم خدا محبت آ و کسی که دِ محبت مالگه داره دِ خدا مالگه داره و خدا دِ او. دوس داشتینه و چنی دِ مینه ایما و کمال رسنه تا دِ روز داوری اطمینو داشتوئیم، سی یکه ایما دِ ای دنیا هه او جوری هیسیم که او هی

خَوَر داشتِه دِ ای حقیقت که خدا شما نه دوس داره باعث موئه تا و او اطمینو داشتوئیت و و آمونت او توکل بکیت. گرد برکت یا دِ یه ناشی موئن که اجازه بئیت خدا شما نه دوس داشتوئه. برکت یایی چی: ایمونی خیلی گپ، غالو بیئه و گنه، آرمی قلبی، شفا، شاپی و خوشبختی دِ زنه ئیتو. گردینو اوسه و وجود میان که بئیلیت خدا شما نه محبت بکه.

خیلی دِ وخت یا ایما ای حقیقت نه چاورشه می فمیم و وا خودمو گمو می کیم: «خو، یه مینم که بایس خدا نه محبت بکم.» باور مه یه آ که اول بایس اجازه بئیت که خدا شما نه محبت بکه. فکر نمیکم شما بتونیت وِرز یکه محبت خدا نه بئیریت، قوه داشتوئیت او نه محبت بکیت. کلوم خدا چنی مُئه: «ایما محبت می کیم، سی یکه او آول ایما نه محبت کرد.» (اول یوحنا ۴: ۱۹)

تونم و شما بئیم که بایس وا خدا رفیقی داشتوئیت، اما چطور ای کارنه انجوم مئیت؟ اوسه که خدا و مه گت تا واش رفیقی داشتوئم، ری یه کانابهئی نشسیم و گئیم: «خو، ا خدا ایسه چه کاری بایس بکم؟» آ، دُرس آ! مه دِ او

موقع اصلا نونِسِم چطور بایس وا خدا رفیقی داشتوئِم، سی یکه راسیگش نونِسِم که چنی مهِنه دوس داره، و نمی تونِسِم بَقَمِم که میِ حا وا مه دوس با وِیه رابطه همیشهئی داشتوئه.

پ گومی ورداریت وِیه جا شروع بکیت. گِ وِ خدا بُئیت، او وِ شما یای مئه که چطور وا او رفیقی داشتوئیت. تقلا مه یه نی که وِ شما فرمولی سی داشتنه رابطه وا خدا بئِم. نمیِ حام وِ شما نکته یا یک، دو، سه و خیلی چی یا بئِم. بلکم دِ شما میحام توسط روح القدس هدایت بایت. خدا میِ حا واش راحت بایت وُ دَسِ آخِر طبق کلوم خدا او پله مار شمانه.

فصل چارم

مُحَبَّت، توکل وُ ایمو

«سی یکہ دِ مسیح عیسیٰ نہ ختنہ بی پِہ چئی آ وَ نہ ختنہ نیوہ،
بلکیم مهم ایمونی آیکہ وِ محبت کار می گہ»

– غلاطیا ۵ : ۶

بُری دِ ایما سخت تقلا می کیم تا ایمو داشتوئیم. دونیم بدون ایمو ممکن
نی تونس خدا نہ راضی کرد (عبرانیان ۱۱ : ۶)، پِ تقلا وِ می کیم تا ایمونه
بیشتری داشتوئیم. اما ایمو چی ئی آ دِ مینہ آیم وِ شما تنیا دِ صورتی تونیت
وِ نہ وِ دس میاریت کہ دِ پِہ رابطہ ئی وا خدا بایت کہ وِ پایہ محبت وِ اِشْنَفْتِہ
دِ کلوم اوئہ.

ای ایمو پِہ مکشفہ ئی آ کہ دِ لا خدا می رَسَہ. مِہ نتونم ایمو نہ وِ شما یای
بِئم، اما تونم اصول ایمونہ وِ شما یای بِئم وِ اَوْقَہ
شما نہ نَسَوَت وِ وَہ وِ شوق بیارم تا سی داشتنہ وَہ حاضر بایت هر کاری
بکیت. ایمو توسط مکشفہ وِ دِ لا خدا دِئہ موئہ.
دِ تقلا سَخْت سی وِ دس اُوردِنہ ایمو وُ خوشال کردن خدا دس بکشیت

وُ دِ جالَش، اِی وختِ نِه یِت وِ خِدا، محبتِ کَرْدِش وُ قبولِ کَرْدِنه محبتِ خِدا «سِی یِکِه اِیما نِه وادِیئه، بِلِکِم وَا اِیْمُو گُوم وِرمیارِیم» دوئِم قِرنَتیان ۵ : ۷ یِه رُو موقِع حَیْنِه اِی آیهِیا، خِدا حَقِیقَتِیا خِیلی خُوئی نِه دِ اِی رابطِه سِیم دِیاری کِرد. مِه هِه پِسرَه تَقْلا مِیکِردم وَا اِیْمو زِنه ئِی بَکِم. دِ گِرد کَاریا سادِه زَنه ئِیم هِم تَقْلا مِیکِردم وَا اِیْمو رِفْتا ر بَکِم. اِما اِی آیهِیا وَا اِیما مُنَّه تَنیا دِ شِرایطِی توَنِم وَا اِیْمو زِنه ئِی بَکِم کِه اَوِل رابْطَم وَا خِدا دِیار با. کِمی دِبارِه ش فِکِر بَکِیت. دِ خُودتو پِرسِیت کِه چِه حَسی دِبارِه رابطه تُو وَا خِدا دارِیت. آیمِی کِه باورِ دارِه وِ بَ خِدا صالِح نِی، نَتونِه تَوَقِع داشتوئِه وَا اِیْمو زِنه ئِی بَکِه. اِیما دِ رَه قُرونی مِسیح وِ بَ خِدا صالِح وِ حَسو اُومائِیم، (دئِم قِرنَتیان ۵ : ۲۱).

صالِح بَیئِه نِه اِیما بِنَا وِ کَاریایی کِه کِردیمه یا مِی حایِم بَکِیم، نِی؛ بَلِکِم وِ پایِه اَو کَاری آ کِه مِسیح سِی اِیما کِرد. آیمِی کِه باورِ دارِه شِکِس خَرْدِه وُ خِدا دُوسِش ناره، نَتونِه وَا اِیْمو زِنه ئِی بَکِه غَلاطیان ۵ : ۶ مُنَّه کِه اِیْمو تَوسُط دُوس داشتِه کَار مِیکِه.

بُری آیمِیا اِی آیهِیا نِه چِنی مِی قَمَن کِه آر بَتونن باقی نِه دُوس داشتوئِن، اوسِه اِیْمونِشو وِ کَاری مِیا وُ اوسِه هِر چِی ئِی کِه دِ خِدا باحان او وِشو مَنَّه. هَر چَن حاسَه خِدا یِه آ کِه وَا اِیْمو زِنه ئِی بَکِیم، اِما یِه تا زَمونی کِه وِ خِدا اِجازِه نِئِیم اِیما نِه دُوس داشتوئِه اِتْفاق نِیْمَفْتِه. خِیلی سادِه آ: نَتونِیم چِیئِی نِه وِ باقی بَئِیم کِه خُودمو هِنی وِه نِه نارِیم. مِه چِنی چَن سال تَقْلا کِردم باقی نِه محبتِ بَکِم سِی یِکِه کِه دُونِیسم یِه هُد خِدا؛ اِما هِه گِراگِر شِکِس مَوحورِیم تا زَمونی کِه دُوس داشتِیْنِه بِی قِید وِ شِط خِدا نِه نَسوَت وِ خُوم قَبول کِردم. هِر چَن نَسوَت وِ خُوم حَس بَیتری پِیا کِردم، بَیشتَر تَوَنِسم وِ باقی محبتِ بَکِم.

آر دِ راسِی دُونِسیَت خِدا چِنی دُوسِ تُو دارِه، سِی وِ دَس اُورْدِنه هُجَه یاتو

کَمتَر گَرفتار سَخْتی مَویئیت، دَلیلی کِه باعْث مَوَّه مَردَم نَتونن وَه نِه بَئیرَن، یَه آکِه حَقِیقِی وُ دِ تَه دِل باور نارن کِه خَدا وَنو نِه دوس داره و می حَا هُجَه یاشو نِه برطَرف بَکِه وَ وَنو نِه بَرَکَت بَئَه.

ممکن اَبُوئیت: «مِیحام و اِی مَوضوع اِیمو دَاشتوئِم، اما چَطور مَمكن آ؟ شَما دِ قَلب خَوتو و خَدا اِیمو دَاریت وَ تَنیا بَس آزَمونی کِه خَدا ای حَقِیقَت نِه و شَما نَشو مِئَه، وَه نِه تَشخِیص بَئیت. کِتو مَقَدَس مِئَه: «ایما مَحَبَت می کِیم سی یَکِه او آوَل اِیما نِه مَحَبَت کُرد.» (اَوَل یوحنا ۴: ۱۹).

آر دِ اِی حَقِیقَت کِه او آوَل، شَما نِه مَحَبَت کِرْدِه مَطْمَنه نوئیت، سِیتو مَمكن نی کِه خَدا نِه مَحَبَت بَکیت گِرد ای چِیا دِ مِینه شَما و دِ دِلتو اَتفاق می فَتِه. ای حَقِیقَت یا دِ اَوچِه قَایم کِرْدَه آن! خَدا شَما نِه دوس داره شَما خِیلی عَجِیویت! شَما نَازاریت! شَما خَوشتِیپ ئیت! شَما اِستعداد دَارید! شَما خِیلی خَوئیت! شَما خِیلی بالَتر دِ خَوئیت! خَدا شَما نِه دوس داره! هِیچکِه دِ دَنیا نَتونِه شَما نِه چِی خَدا دوس دَاشتوئِه.

هَر چِی بَیشتر و مَحَبَت خَدا سِیفا بَکیت بَیشتر قَوه دار مَوئیت کِه اِیمونَتو نِه وَ تَکو دَر آریت وَ زَنه ئی ئی نِه بَسازیَت کِه خَدا سِیتو دِ نَظر داره. شَما و هِیچ کِه غَیر خَدا هُوجَه نَاریت، اما خَدا آیم یا هَنی نِه هَم دِ زَنه ئیتو قَرار مِئَه حَقِیقَت یَه آکِه آر غَیر شَما وُ خَدا کِسی هَنی نوئَه، هَنی مَشکَلی نَاریت.

خَدا دوس دِ هَمه بَیتر شَمانه آر کِسی نِه دِ لَارگُتو نَاریت او وار دتوئَه. آر بُوَا یا دَاآ نَاریت او جا بُوَا و دَاآ شَما نِه پَر مِیکِه. او تَمومَه او کِسی آکِه وِش هُوجَه دَاریت. دِ خَدا نَاحِیَت هُجَه یاتو نِه وِر دَاَرَه؛ بَلکَم دِ او باحایات خَوش نِه بَیشتر دِ زَنه ئیتو دِیاری بَکِه. باحایات تا شَما نِه دِ گِرد تَموم کَمال یا خَدا لوبَرِیز بَکِه. (اَفَسسیان ۳: ۱۶، ۱۹)

خدا شما نہ دوس داره و می‌حاجه‌یا و شوق دلتو نہ وُتو بَته. اوسه که خوتو نہ وش سپردیت، او هُجه‌یاتو نہ دِ موقع مناسب و دِ ریا خوش برطرف می‌که خدا و ابراهیم گُت که او نہ برکت مِته و او سی باقی برکت موته. یه هه او چیئی آکه

خدا سی شما هم می‌حاه، اما شما بایس وه نہ باور بکیت! ایمانتو نہ و تکو دِ آریت و و وعده یا خدا ایمو آبیاریت، سی یکه که گرد ونو سی شمانه.

ایمو، دِ برآور کاریا جسم

افسسیان ۲: ۸ مَته: «سی یکه و فیض (لطف خدا) و دِ ره ایمو نجات پیا کردیتَه.» یعنی حواس‌تو هی که هیچ کاری سی نجات خودتو انجوم نَدیتَه؟ بیشتر ایما اوسه که مسیح نجاتمو ده، گُنه کاریا ضعیفی بیثیم و ای پیشکش، اساسا وِری کاریا خویا قوه‌یامو ومو نَدیتَه.

تنیا وِیه دلیل وِ ایما دِیسَه: «خدا ایما نہ اوقه دوس داشت که گر یکوئه خوشه ده تا هر که و او ایمو بیاره، هلاک نُوته بلکم زنه‌ئی ابدی پیا بکه.» (یوحنا ۳: ۱۶).

فیض نہ موته حاس خدا سی وِرداشتینه هُوجه‌یامو تعریف کرد. هه چنو که خدا توسط فیضش، ایمونه کافی و شما دِته آ تا نجات پیا بکیت، و سَته محبتش هم ایی ایمو نہ دِ قلب شما می‌نیئه تا ایمو داشتوئیت که او کسی آ که گرد هُوجه‌یا شمانه ورمیاره. گاس باحایات کسی که دوسش داریت هم عیسی نہ دِ قلبش قبول بکه، اما حقیقت یه آکه نتونیت کاری بکیت تا باقی مردم خدا نہ دوس داشتوئن.

تنیا تونیت دعا بکیت و دِ خدا باحایات که دِ زنه‌ئی او آیم کار بکه، اما

نتونیت خودتو کاری بکیت. کاریا جسم همیشه ایما نِه ناامید و شَکَت میکِه، سی یکه تقلا میکیم کاری نِه بکیم که تنیا خدا تُونِه وَه نِه انجوم بَنِه. ایما رَمَت میکشیم، اما نتیجه باو دلمونِه و دس نِ نمیاریم.

کلوم خدا مُنّه خدا شخصا دِ برَوَر ایما مسّه تا زمونی که یای بِئیریم زیر دس زوردار خدا اُفتایِه بایم. (اول پطرس ۵:۵) آر ایمونی که او سی نجات و شما می وَخِشِه سی رهایی دِ گِرد گُنه یائو بَس آ، هه ایی ایمو دِ مینه خوتونِه تا گِرد هوجه یا شما نِه تا آخر زنه ئیتو برطرف بکه.

اول بایس محبت خدا نِه جور پ ئی سی زِنه ئی خوتو قبول داشتوئیت، دِما وَه آکه تونیت و او اطمینو بکیت. او موقع آکه وا ایمو رَه می روئیت نه وا دیئِه. و دِ مینه دلتو دونیت که خدا نسوَت و وعده یاش بفادار آ.

ایمو و طبق کِتو مقدس تفسیری و چنی تعریف بیئِه آ: «گوه کل وجود بشری شما و خدا وا اطمینو و باور تموم کمال و قدرت، حکمت و خوئی او.» (کولسیان ۱: ۴) هه که مئیلیت خدا شما نِه دوس داشتوئِه، شما هَم تونیت محبت بکیت. اوقه که رابطه شما وا خدا بیشتر بوئِه، ایمانتو هَم خیلی گِیتر موئِه. اوسه مئینیت که خدا سی شما و و واسطه شما کاریا خیلی گپ میکِه. اما گِرد ینو تنیا زمونی اتفاق می فته که یه مکشفه ئی دِ محبت خدا داشتوئیت. خدا شما نِه دوس داره، هرگز وِش شک نکیت!

فصل پنجم

راها بیئه د زَلَه

«دِ محبت زَلَه نی، بَلِکِم محبتِ کامل، زَلَه نه می گه وِ دَر؛ سی
یکه زَلَه دِ مکافاتِ سرچشمه می زَه وَ وَه کِه زَلَه ش می زَه، دِ
محبت کامل نویه»

— اول یوحنا ۴: ۱۸

ممکن آ ایما وِ نخطه خوئی دِ ایمو، اطمینو وِ خدا و باور یه که او ایما نه
دوس داره برسیم، اما آزعی شیطو مشکلی دُرس میکه تا وِ ایما هَمَلَت بکه
وضع حال یا حاکم وِ زنه ئی یامو، او جریان یا گئی که سیمو اتفاقِ مِفْتَه، تَوَن
ایمونه ایما نه مَحک بزَن. سی قری دِ آیم یا سخت نی قبول بگن خدا ونو نه
دوس داره؛ تا یکه وضع حال سیسُو وِ جوری موئه که وِ نظر میا خدا خیلی
هم دوسِشو ناره.

اوسه شیطو وارد زَلَه و محکومیت میا وامی تا شما نه دِ تنیا چیئی که تُوَنه
مِهَتَتُو بئه جگا بکه؛ و وَه محبتِ خدا آ. او چنی مُئَه: «خو، دِباره یه چی مُئی؟
فکر میکردم خدا دوست داره، پِ سی یکه ابی اتفاق یا گن سی تو مِفْتَه؟ و

راسی که کار خیلی گنی کردی، وِحتمی خدا دِ دِست ناراحت آ!»

دِ زمونیا سختی و تنگی، زمونی که وِ نظر میا زِنه ئی وِ انصاف وِ دِ ری عدل نی، خیلی آسونه که اطمینونمونه وِ خدا دِ دس بئیم. خدا همیشه وِ طبق او چی ئی که ایما دوس داریم و یا فکر می کنیم، کار نمیکه. نشخه یاش خیلی بیتر دِ فکریا ایمانه. او بیشتر دِ یکه.

باحا وضع حال ایما نه عوض بکه، می حا ایما نه عوض بکه. هرزگائی دِ وضع حال یا درد دِبار استفاده میکه تا ایما نه وِ نخطه ایی برسنه که تنیا و تنیا و او اطمینو بکیم. دِ ایی موقعیا، نتونیم دُرس بَقَمیم که چه اتقاقی داره مفتّه وِ راحتی وِ مِفْتیم دِ دَام ایی فکر که خدا ایما نه دوس ناره. کلوم خدا وِ ایما مُنّه هرگز نبایس اجازه بئیم چی ئی ایما نه دِ محبت خدا که دِ خداوند ایما مسیح عیسی آ، جگا بکه. (رومیان ۸: ۳۵-۳۹).

دِ همه بیتر کاری که تونیم دِ زمونیا سختی انجوم بئیم، بیئه آ که هلاته خوموه والا او بُلن بکیم:

«ا خدا دُونم که دوسم داری، و باور دارم ایی مسئله وِ خیر مه خلاص موئه»

خدا هرزگائی سی وِ دَر آوردنه ایما دِ او وضع حال یا اَوْقه صور میکه تا حَس بکیم که دِ خیلی دیر بیئه آ. ایلعازرها وِ وِیرتو؟ او ناخوش بی، اما عیسی صور کرد تا او بمیره، اوسه رت وِ مهت او وِ هوزهرزاتش. مارتا وِ عیسی گت که خیلی دیر اومایه، اما عیسی دونس چی ها میکه. گاس او وِ ری زمو بَنی ایما تکو نُحوزه، اما هرگز دیر نمیکه. اوسه که دِ زنه ئیتو وِ مشکلی ری وِری موئیت ایمانتو نه وِ تکو درآریت. اجازه نئیت زَله وِ مِفال بیئه، محبت خدا نه دِ شما بُوئوزه.

نومه اول یوحنا ۴ : ۱۸ آیه پُر قوه ئینه مئه: «د محبت زَلَه نی»، مه چنی و چن گل و ری ای قسمت د کلوم سیفا کردم و تقلا کردم معنی وه نه بقمم. په رو، چنی سیم آشکار بی که د محبت هیچ هراسی نی، و خدا هه او محبت تمام کمال آ. هه که درک میکیت ای محبت کامل سی شمانه، د اجازه نمیت او زَلَه شما نه کنترل بکه.

ممکن آ د سر د ای زه جس بکیت زله تُو میزه، اما هه چنو و ره تُو وا خدا ادامه میت، سی یکه دونیت او همیشه ها و شما.

آر دونسوئیت خدا شما نه دوس داره، اجازه نمیت زَلَه شما نه شکس بته. شما آزادیت هر چیئ نه امتحو بکیت، سی یکه دونیت محبت خدا و قبول کردنه او وری کاریایی که می کیت نی. آر و خدا تکتو با، شکس منحوریت. تنیا ره ئی که باعث موئه شما شکس بحوریت یه آ که و خودتو متکی بایت. مسایل همیشه چنو که شما برنامه ریزی میکیت و ناها نمی ره، اما آر چش یا تو نه و خدا بُنیت، گرد چی یا موئه و خیر. آر بقمیت خدا دوس تُو داره د یه آیم شکس خرده، تار بیئه، تنیا و یا هر چی هنی نموئیت.

محبت خدا اوقه گپ آ که گرد چی یا نه می پوشنه. یعنی گمو میکیت خدایی که شما نه نجات ده و شما نه راها کرد، کاری میکه که جس شکس بکیت؟ یعنی او شما نه بی گس راها میکه؟ شیطو دشمه روح یا ایمانه. او دُز و دروزنه، اما عیسی می حا زنه ئی داشتوئیم و د وه کئف بکیم. (یوحنا ۱۰: ۱). «د محبت زَلَه نی، بلیکم محبت کامل، زَلَه نه می گه و در؛ سی یکه زَلَه د مکافات سرچشمه می ره و وه که زله ش می ره، د محبت کامل نوئه. (اول یوحنا ۴ : ۱۸)

و محض یکه خدا مه نه د فهم ای حقیقت که محبت او زَلَه نه و در

می که مهت کرد، دِ جرتاوی قرار گرتِم که بایس وَه نِه دِ زنه ئیم وِ کار می گرتِم. ماشین ایما خرو بی. گمو میگردیم مشکل دِ میل لنگ ماشین آ، اما پیل کافی سی عوض کردنیش نانشتم. پَه هه چنو وِ راندلی واش ادامه دئیم و امیدداشتیم کار دسمو نئه یه رو صو جس کردم خدا مه نِه وای قِصّه یا تقویت میکه: «جويس گِرْد روزتِ غرچ دوس داشتنه مه بک وِ اجازه ب مه هم تو نِه محبت بکم. هیچ کار هنی نَک. هوجه ئی نی تقلا بکی زنی وایمونه خیلی گپ بای. تنیا کاری که بایس بکی یه آکه دِ محبت مه بمونی.»

دِ نتیجه سرو خنم، سی خدا سرو تازه ساختم و وخت خوئی نِه دِ حضورش سپری کردم. یه گلی دئیم میژم که چل و پنج دقیقه بی که دِ حونه والا محل کارش رتی، تُنی وِ رگشت وِ حونه ! دراغل نِه واز کرد و گُت: «دِ نتونم ماشین نِه بدون دئه یک برونم. ایما بایس وَه نِه جا بونیم و دریش بکیم.»

مه دراغل نِه بستم و نیام وِ خَنسِه، یه عکس العملی نوی که مه دِ حال عادی دِ خوم نشو مئم، و حتی دِ باره ش فکر هم نکردیمی و بی یکه فکر بکم دِ مه سر ژ. دِ اوچه که اجازه دئیمی خداوند مه نِه محبت بکه، تونسیم دِ مینجا او وضع حال سختی که بیئم، بخنم مَنه دِ محبت خدا، دِ جال زَله، دری دِ ایمو نِه دِ زنه ئیتو واز میکه. مه نیام وِ خَنه و یه. هه او ایمو آ. مه میخَنسیم سی یکه که دِ ته دلم دونیسیم که خدا ایما نِه دوس داره و سیمو رَه ئی نِه آماده میکه.

ابراهیم هم خَنه ئی دِ ری ایمو کرد. اوسه که فرشته خدا، اوما و تش و گُت گُری سیش موئه، او خَنس! او دونس که دِ لاحاظ بشری سی او و سارا ممکن نی که اولادی داشتوئن، اما او وِ خدا باور داشت و هه وای سُنّه خَنس.

مه باور دارم هه ڪه چني رفتار مي ڪيم، اجازت مڻيم خدا ڌرڙه يا خيلي
بلاجيئي و ايمان مهت پڻه. ڇه ڪسي اوسه ڪه ڌر مشڪل آ و خنه و شاپي فڪر
ميڪه. ڪلوم خدا مڻه خدا ڌر آسمو نشسته آ و دشمنونش ميخنه. آر خدا
اپي ڪار نه ميڪه، پ ايمان هم تونيم. روئيت و خنه ايمونه سر پڻيت. ڌر آخر
دونسوئيت خدا دوسو توداره و آر خدا ها و شما ڇه ڪسي و تيشڪ شمانه؟

فصل ششم

مُحَبَّتِ رِی وِ زِیادِ بیئِه‌نه

«ایما اِی حُکَمِ نِه دِ او گِرتیمَه کِه هَر گِه خِدا نِه دوس دازه،
بایس پِراِرِ خُوشَه هَم دوس داشتوئَه.»

– اول یوحنا ۴: ۲۱

شما اولاد بی‌نظیر خدا هِسیت. او دِ کِتو تثنیه ۷: ۶ اِی حقیقت نِه مُئَه.
اَر شما وِ عنوان اولاد خاص خدا رفتار بکیت، تُوئَه شِروعی سی عوض بیئِه
جاهان با. شما وِ لوخنه وِ مین سوپر مارکت موئیت وِ وا خودتو فکر میکیت؛
مه دوس داشته بیئَه آم. گِرد چی یا دِ زنه ئی مه خیلی خُو موئَه. تونم باقی نِه وِ
محبتی که دِ خدا گِرتِمَه برکت بِئِم. تنیا یَه بَسَه که هر جا میریت شای بایت،
وُ شایِ شِما باعث برکت باقی موئَه.

زبور ۱۰۰: ۲ مُئَه: «خداوند نِه پِرسش بکیت»

هه که می‌فهمیم دِ نشخه کلی خدا چنی مهم هِسیم وِ عنوان کسونی که
خدا محبتشو کِرده رفتار می‌کیم، تونیم دنیا نِه سی مسیح فتح بکیم. محبت
خیلی زی همه جا پخش موئَه محبت خدا شما نِه میپوشنه تا حواسِ تو با وِ

باقی آسیب نَرَسَنیت. محبت خدا که ها دِ قلبِتو شما نه دِ زَلَه راهایی دِنَه، پَ شما هم تونیت باعث راها بیئِه باقی بایت. دِ تار بیئِه و یا مورد سوء استفاده قرار گرتِه، زَلَه تُو نمی زِه، سی یکه محبت خدا ها دِ فتراق هوجه یا باقی و برطرف کردنه ونو.

خدا می حا باور بکیت که توسط شما کاریا گپتری انجوم مئه؛ سی یکه عیسی ایسه وِت بُوَأ. یعنی وِ راسی باور داریت که خدا تُوَنه دِ شما استفاده بکه؟ خدا و شما او چیئی نه می وَخَشَه که باور داریت. دِ گوم وِرداشته دِ ای زِه زله تو نروئه. نتونم و شما بُئِم چن گل سیم اتفاق آفتایه که مَرِس ری تخت برد ایمونم ایسا مه و بایس کار پُرِد هراسی انجوم بئِم و وِ نظر میا خدا و مه مئه: «ادامه پِ جویس زی با. توسط تو کاریا گپی میکم زی کُ!» و مه پِرِسْمَه دُرس دِ مینجا ماجرا و خدا هرگز اجازه ندیئه که شِکِس بُحورم دونیت سی چی دِ دِل دِهول نیسم که دِ زینه ئی شِکِس بُحورم و یا یفتم؟ و ایی سُنَه که دُونم خدا مه نه دوس داره.

او مه نه دوس داره و دونه که مه هم او نه دوس دارم و دِ رَه فیض اوَنه که تونِم زنه ئیمه وخم او بکم. آر گرد ینو نه انجوم بئیت، خدا نه محبت بکیت و دونسوئیت که او هم شما نه دوس داره، اوسه هیچ مشکلی نی که نتونیت وش غالو بوئیت.

آر شوق حقیقی شما یه با که وِ باقی مهت بئیت، خدا شما نه دِ ای زِه مهت مئه. حتی هُوجه ناریت قوه زیادی داشتوئیت؛ تنیا یه بَس آکه خوتونه دِ دس بَرَس خدا قرار بئیت و اوَنه که باقی کاریا نه انجوم مئه. گاس جس بکیت استعدادیا شما ساده هیسن، اما هرزگائی هَر چن قری دِ مسائل ساده تر بان، زوردارترکار میکن.

وا خودخوائی زِنه ئی نکیت، وِ جوری که گردِ تمرکز و انرژیتو نه غرچ خودتو و رسسه وِ حاسه یاتو بکیت. ساده و رُک وِ خدا بُئیت وِ چه چی ئی هُوجه داریت وِ اوسه ایمونتو نه سی دیئِهَنه هوجهیا باقی وِ کار بُریت. او چی ئی که سی باقی میکیت، خدا سی شما میکه. هه که که هُوجه ئی داریت، تقلا بکیت دِ جال یکه هه چِشْتُو وِ هُوجه خودتو با ئمی نه دِ زِنه ئی باقی بکاریت. هه که وِ هُوجه یکی هَئی رسیدنی می کیت، مَوَّه جور ئمی که خدا دِ زِنه ئی شما میکاره تا دِ وخت درو محصولی که چِش وِ رَه شیت، ثمر بِنه.

گرد میحان موفق و خوشوخت بان، اما بایس دونسوئیم موفق بیئِهَنه حقیقی گومی نه. مه دوس دارم موفق بیئِهَنه استعدادی دِ لا خدا تعریف بکم که تقلا داره هر هُوجه ئی نه که میا والاش برطرف بکه. محبت خدا وِ شما ای قوه نه می و خِشَه که هوجهیا باقی نه جلوتر دِ هوجهیا خودتو قرار بئیت. یعنی گومی کیت خدا اَوَّه شما نه دوس داشته که ایمر و

شما هَم بتونیت باقی نه دوس داشتوئیت، حتی کسونی نه که وِ راحتی نموئه دوس داشت؛ جور آیم یا گَنه خلق و قدرنشاس؟ دوس داشتنه گسونی که شما نه دوس دارن، کار سختی نی. اما ایما بایس وِ زور خدا قوه دار بایم گسونی که دوس داشتنی نیسِنه محبت بکیم. محبت خدا که توسط ایما جول مَوَّه، ای کار نه انجوم مَنه، سی یکه که یه محبت بی قید و شرط آ.

مفت گر تِمَه وِ بایس مفت هم بئیم. محبت هرگز شِکس نُمُحوره و تسلیم نموئه. گاس یه سال وِ درازا بکِشَه، اما ارزشه داره. چنی عیسی هه چنو که محبت تو میکرد، سی شما گِمس؟ محبت صور داره، مهربو و اُفتایه آ. محبت خودخواه وِ زی رنج نی و وِ راحتی دلخور نموئه. یه طرز فکری آ که عیسی وِ محبت خوش دِ ایما قرار مَنه و ایما هَم تونیم هه ای کار نه سی آیم یا

رَمدار وِ گُم بِيئَه ئِي بَكيم كه تشنه ديئنه دس خدا دِ جاهاَن هيسَن.
 خدا شما نه دوس داره، هه چني گِرد گسوني كه هان دِ لاريگه شما نه
 هَم دوس داره. او ونو نه دوس داره چه نجات پيا كِردوئَن چه نه. خدا مي حا
 دِ شما استفاده بكه تا جورِ كانالي محبت خدا نه دِ زنه ئِي باقي جول بَكيت.
 دِ گوم ورداشته دِ اي رَه هراس نااِشتوئيت. محبت خدا شما نه دِ رَكه و
 محكوميت راها كرده آ، وِ شما قوه محبت كرده دئه. دِ پخش بيئنه محبت
 خدا سِمِر بايت. تونيت وا يِه دوسي ساده وا آيميا شروع بَكيت. يِه نه پيشه
 خودتو دِ نِسوئيت كه بايس وا باقي دوس بايت و هر جا كه ميريت سي مردم
 بركت بايت.

مِمو دوسي ساده هَم تُوئه محبت نه ديارِي بكه، بخصوص سي آيميا تنيا
 و نااميد. دِ آيميا باحايات سي حردن شُوم وِ حوئتو بيان وا مردم دس بئيت
 وِ ونو لوخنه بزنيِت. آر موئه آيميا نه دِ بغل بئيريت. كاريابي بَكيت، مثلاً آر
 ماشين يكي ها دِ تعميرگاه، او نه تا سَرِ كارش برسَنيِت وِ گسوني كه تازه وِ مين
 مَحَل كارتو اُومانه نزيك بايت وُ بئينيِت كاري تونيت سيشُو بَكيت. خدا سي
 شما كاري داره كه بايس بَكيت. گاس كار گپ وِ چشگيري نوئه، اما سي او مهم
 آ. مردم سي خدا مهمَن!

گسوني هيسَن كه تنيا شما تونيت وِ ونو مهت بئيت. دِ خدا باحايات
 رَه ئِي نه وِ شما نشو بئه تا وا محبت وِ اي آيميا مهت بئيت، و او يِه نه وِ شما
 ياي مئه!

فصل هفتم

مُحَبَّتِ خِدا شِمانِه عِوَضِ مِی گِه

«دوس داشتِه هِه یَنَه آ، نَه یِکِه ایما او نِه دوس داشتیم،
بَلِکِم او ایما نِه دوس داشت و گِر خُوشِه رِ کِرِد تا کفاره
گَنه یا ایما با»

— اول یوحنا ۴ : ۱۰

خدا ایما نِه دوس داره، اما متأسفانه بُری دِ ایما قیلی محبتِ خدا نِه
نسَوَت و خودمو درک نکردیمه. هِه که که ری ای موضوع مطالعه میکردم،
خدا و مِه نشو دِه که آر دِ راسی دِ تَه جونمو درک بکیم که او چنی ایما نِه
دوس داره، کاریا ایما خیلی فرق دار تر دِ او چی ئی آ، که بیشتر وخت یا انجوم
مییم. دِ مورد محبتِ خدا نسَوَت و خودتو سیفا بکیت. یِه حقیقتی آ که تُو نِه
شما نِه عوض بکه.

آر چیئی نِه دِ باره خودتو دوس ناریت، «بایس دونسوئیت» آر چشش و ره
محبتِ خدا بایت تا دِ شما کار بکه، مِهتتو مئه و دِ سفر زنه ئیتو کئف می کیت.
آر هِه پیره و سَنه شکس یاتو شَگت و ناامید بایت، هرگز عوض نموئیت. و

یای داشتوئیت خدا ایمو کار میکه، و ایمونه حقیقی باعث موئه و آرمی خدا ره پیا بکیم. (عبرانیان ۴) .

اطمینو داریم آیم یا زیادی که ایی کتونه مُحوَنَن وَا خودشو رابطه خوئی نارن. ونو خوشو نه دوس نارن و حتی گاس دِ خودشو بئی شو بیا. آر شما یکی دِ ونونیت که ها مُحونیت که وَا ای حس دس و پنجه نرم میکیت بایس و ویرتو با که تونیت دِ کار خبطی که انجوم مئیت بئی تُو بیا، اما هرگز نبایس دِ خودتو بئی تُو بیا. عیسی و سَنه محبت خیلی گپی که داشت سی شما مُرد و کمتری کاری که شما تونیت بکیت یه آکه ای پیشکش قیمتی نه بئیریت.

کَوم خدا دِ امثال ۲۳: ۷ چنی مُئه: « سی یکَه دِ وُئونه کِه هِه و تِه خُوشُو ها جِسو کُتو می گن». تا زمونی که هه چنو دباره خودتو گن فکر بکیت، خودتو نه قبول نکیت و باور نکیت که چنی خاص و بی نظیریت، نتونیت او جوری که دُرس آ رفتار بکیت.

گِرد پِنو تنیا و ایی سَنه آکه دِ تِه وجودتو و ایی حقیقت پُر قوه و خُو نجسبسیته که محبت خدا و شما، دِ او چیئی که گمو میکیت خیلی گپتر آ. خدا می ها هر رو وَا او وخت داشتوئیت و یه باعث عوض بیینه شما موئه.

آر خدا دِ زنه ئیتو اول نوئه، دِ واقع او نه دِ جایی قرار مئیت که نتونه او چیئی نه که می ها سیتو انجوم بئه. دِ او وخت یایی که وَا خدا سپری میکیت، تقلا بکیت اونیه محبت بکیت و اجازه بئیت او هَم شما نه محبت بکه و یه دَس آخر باعث تقویت شما، جرات و بلوغ شما موئه.

بیشتر آیم یا بونه میارن و وختشونه غرج ساختنه یه رابطه قوه دار وَا خدا نمیکن. گاس علاقه و داشتنه یه رابطه خو وَا خدا دارن، اما خوشونه وادار و انجوم کاریایی جور دعا و حنینه کوم نمیکن تا بوئه و عادت دِ زندئی شو. حتی

مهت دِئِه و باقی هم انضواط فردی میحا و بایس بوئه و عادت.

محبت خدا شما نه عوض می که. هه که محبت خدا نه تجربه میکیت و د هر چی کچکی وه نه و کار موریت، می فمیت که شوق قلبی شما هم عوض بیئه و دوس داریت و شبیه کسی که شما نه محبت کرده در بیایت که هه او عیسی مسیح آ. فهم و رشت شخصیت خدا د زنه ئی یامو بایس د اولویت با پولس د فیلیپیان ۳: ۱۰ چنی مُئه: «تا مسیح و قُوتِ زنه بی یه نِشه بَشناسِم، و د عَدُوَیاش هُم بَر بام، د مرگِش چی او بام.»

خواهشت میکم د نظر داشتو ئیت که پولس گت میحام که بَشناسِم دباره رابطه تُو و خدا سِمِر بایت. شما تونیت و قدی و خدا نزیک بایت که میحایت؛ یه و وختی بسته ئی داره که حاضریت سی ای کار غرچ بکیت.

کلوم خدا د دئم قرن تیان ۵: ۲۰ مُئه: «پس، سَفیریا مسیح هیسیم، خدا حاسه خُوشه د طریقِ ایما اَنجُوم می ئه. ایما د لا مسیح د تُو تمنا می کیم، که و خدا صُول بکیت.» ای قسمت د کلوم همیشه قلب مه نه لمس میکه و باعث موئه تا و دُم یه رابطه زنه و د حال رُشت و خدا بام. چنی مهم آکه ایما توسط روح القدس هدایت بایم تا خدا د ایما کار بکه، ایما نه عَوْض بکه و سی کار خوش شکل بئه. رومیان ۵: ۵ مُئه: «سی یکه محبتِ خدا توسط روح القدس که و ایما عطا بی یه، رِختسه د دِلْمُو.» وه نه بئیریت، د وه کئف بکیت و اجازه بئیت شما نه عوض بکه.

د باره نویسنه

جوینس مایر یکی د معلمیا کاربردی کتو مقدس د جاهان آ. نیویورک تایمز د او و عنوان یه نویسنه پرفروش یای میکه. او بیشتر د ۱۰۰ کتو انگیزشی

نیستَه که دِشُو؛ زن بی پروا، جرات کردم، میدون جنگ ذهن، و بُری هَنی است.

و هه وِ چنی هزارو دَرس یا صوتی و تصویری داره. برنامه رادیویی او وِ نوم»
زِنه ئی شای روزونه» دِ سرتاسر دنیا پخش می بوئه. او سمیناریا خیلی گپی دِ ایی
باره برگزار میکه. جویس وُ دیو مایر صُحو چهاربِچه هیسن وِ دِ سنت لوئیس
میسوری زِنه ئی میکن.

دِعا نجات

خدا شما نِه دوس داره وُ می‌ها و شما یِه رابطه شخصی داشتوئه. آر هنی عیسی‌ای مسیح نِه و عنوان کسی که شما نِه نجات مِئه قبول نکردیته، تونیت هه ایسه او نِه قبول بکیت.

تتیا کافیّه قلب خوتو نِه والا او واز بکیت و اپی دِعا نِه بُحونیت:
«بُوا آسمونی، دُونم و تو گُنه کردمه. می‌لالکم وِت، مه‌نِه بوخش وُ دِ گُنه‌یام پاکم کُ. قول مِئم اطمینونِه مه و یِکونه گُر تو عیسی‌ای. ایمو دارم او سی مه مُرد و گُنه‌یا مه‌نِه وَا مردنِش وِ ری صلیب وِ کول خوش گِرت. ایمو دارم دِ مرده‌یا زِنه بی.»

ایسه زنه‌ئی مه تسلیم عیسی میکم. بُوا آسمونی، سی بخشی‌ئه وُ زِنه‌ئی ابدی که وِ مه دِئی یِه دِ تو ممنونم. مِه‌تیم بِ تا سی تو زِنه‌ئی بکم. دِ نوم عیسی، آمین.»

هه که اپی دِعا نِه دِ ته قلب وِ خدا گُتیت، او شما نِه قبول میکه، شما نِه پاک میکه و دِ اسیری مرگ روحانی رهایی مِئه. آیه‌یابی نِه که دِ هار اوما یِه بُحونیت وُ دِ خدا باحایات تا هه چنو که ها دِ زِنه‌ئی تازه‌تو واش گوم

ورمياريت، وا شما قصه بکه.

اول قرنټيان ۱۵ : ۳-۴	يوحنا ۳ : ۱۶
افسسيان ۲ : ۸-۹	افسسيان ۱ : ۴
اول يوحنا ۴ : ۱۴-۱۵	اول يوحنا ۱ : ۹
اول يوحنا ۵ : ۱۲-۱۳	اول يوحنا ۵ : ۱

دعا بکیت و دِش باحایات دِ پیا کردنه یه کلیسا که وِ پایِه کِټو مقدس بنا
بیټه اءِ وِ شما مهت بټه تا دِ رابطه تُو وا مسیح رُشت بکیت. خدا هه گراگر
ها وا شما.

او شما نه هر رو والا زنه ئی خیلی خُوئی که سیتو دِ نظر داره رنمونی میگه!

دِ باره نویسنه

جويس ماير يکي دِ معلّميا کاربردي کِيتو مقدس دِ جاهاڻ آ. نيويورک تايمز دِ او وعنوان يه نویسنه پرفروش يای ميکه. او بيشتر دِ ۱۰۰ کِيتو انگيزشي نيسنه که دِشو؛ زن بي پروا، جرات کردم، ميدون جنگ ذهن، و بُري هني است.

«پیشکش خدا نہ سی خوتو قبول بکیت» محبت بی قید و شرط!

هر تیکلونجه ئی د زور و محبت خدا ایمر و ها دس بَرس شما! دونسوئیت که شما تنیا په نفر د مینه جمجماق خیلی گپی د آیم یا نیستیت. خدا شما نه و جوری دوس داره که مَرس تنیا کسی هسیت که و ری زمی زنه ئی میکه. مشکل ها ایچه که شما هم جور بُری د آیم یا، نتونیت وه نه بَقَمیت و د یک دراریت. یا گاس وه نه و منطق خوتو قبول کردوئیت، اما نتونیت وادلتو حس بکیت. خَینِه ای کتو نُونَه پیغوم زورداری نه که د ای کتو انگیزشی اوماپه آ و شما نشو پَنَه:

- چطور محبت خدا نه د قلبت قبول بکیت.
- چطور بتونیت د یکِه و قد کافی سی خدا خوئیت، بلاجیتو نیا
- چطور تونیت په مکاشفه بی نظیر د محبت خدا داشتوئیت
- چطور خدا نه حتی د وضع حال تنگی و سخت زنه ئی تُو پیا بکیت
- چطور محبت خدا نُونَه و قدرت دازه شما نه سی همیشه عوض بکه

جویس ماير د ای کتو و د مینه نیاینه فَهیم و مکاشفه ئی که باعث بی زنه ئی شخصی شما عوض با، و هه چنی واکار بُردنه آیه یا و کوم حکمت، مهت مَنه تا دریچه ئی والا محبت خدا سی شما بگِئِی تَه..... اجازه بئیت تا نیر خدا بفتنه و ری زنه ئی شما هم!